

Halászsati Lapok

A Magyar
Mezőgazdaság
melléklete

X. évfolyam

2009/
február

A Haltermelők Országos Szövetsége és TermékTanácsa
információs és marketing hírlevele

SZERKESZTI: Szerkesztő Bizottság • FELELŐS SZERKESZTŐ: Hajtun György

Markánsabb állam- igazgatási képviseletet

*Ha valaki érdekképviseleti munka végzésére adja a fejét, előbb-utóbb tisztában lesz az-
zal, hogy ez egy véget nem érő tevékenység. Ahogy mondani szokás, kormányzati cik-
lusokon is átnyúló feladatokat kell megoldani, ami gyakran jelzi a témák bonyolult-
ságát. Am mint minden hazai érdekképviseleti szervezet, így a Haltermelők Országos
Szövetsége és TermékTanácsa is a naptári évhez igazodva éli életét, s az év eleje jó al-
kalmat teremt arra, hogy Dr. Orosz Sándor ügyvezető elnökkel összegezzük, mi is törté-
nt az elmúlt esztendőben, s milyen feladatok megoldása vár az ügyvezetésre.*

• Tavaly ilyenkor arról számoltunk be, hogy Gráf József agrárminiszter fogadta a szövetség vezetését, és sorba vettük azokat a teendőket, amelyeket a hatóságnak el kellene végeznie a halászság érdekében. Mi a helyzet az idei esztendőben: lesz-e ilyen találkozó?

– Ami a múlt évi miniszteri találkozót illeti: valóban hosszú listával mentünk a megbeszélésre, így a miniszter úr csak azokkal a problémákkal foglalkozott, amit mi tettünk az asztalára. Ez azért fájó megjegyzés, mert Gráf Józsefnek csak akkor fontos a magyar halászat ügye, amikor maguk a halászok – csendesebben vagy hangosabban – kopogtatnak az ajtaján. Mindezt azért is mondhatom, mert egy nem zártkörű, és a szövetség egyik társelnöke részvételével megtartott miniszteri évertékelésben még a „meghal” formájában sem jött elő a hal, a halászat ügye. Azt gondolom, hogy egy, az ügyrendjében, kormányzati feladatkörében a halászatért felelősséget viselő miniszter ezt nem teheti meg. Ennek ellenére úgy tűnik, hogy az idén is lesz találkozó, de hogy milyen formában, azt még nem tudom, mert szervezetek alatt áll. Természetesen, ez a találkozó is megfelelő sajtónyilvánosságot kap, miként történt az előző két esetben is. Megjegyzem, hogy a tavalyi találkozó leginkább arra engedett fényt deríteni, hogy a megelőző időben felvetett témakörökben befejeződött az a bújócska, amely az államigazgatás és a szövetség között folyt. Nem csodálkoztam, hogy több szövetségi résztvevő kellően felhaborodva távozott a tavalyi találkozóról. No, de ez már a múlt, s az ügyek egy része

Dr. Orosz Sándor: Hosszú a lista

tavaly megoldódott; ám az idén ismét előről kell kezdeni bizonyos témakörök megtárgyalását.

• **Készítsünk akkor egy idei listát!**

– Nem lesz nehéz, mert elegendő a tavalyi papírokat elővenni, s az ügyeket onnan – legfeljebb más sorrendben – lehet összeírni. Ezért is következett be az elmúlt év második felében egy olyan fordulat, amelyik az ágazat társadalmi, igazgatási kezelésének új formát kíván adni, s talán ezt helyezné az érdekképviselet számára is egyes számú megoldandó feladattá. Nevezetesen, hogy ne esetleges állami kezelése legyen az ágazatnak.

• **Tavaly több esetben hangot adtak annak, hogy az ágazatnak szüksége volna egy markánsabb államigazgatási megjelenésre, akár államtitkári szintű köztisztviselőre, aki megfelelő súllyal tudná képviselni az ágazat szereplőinek érdekeit a hazai és az európai bürokráciában. Most, hogy megalakult a HOP irányító hatósága, monitoring bizottsága, ez jelent-e érzékelhető előrelépést ezen a téren?**

Tartalom:

Szegedre került a halas kupa 3

Jobb évet várnak az idén

Rákóczi falván 4

Készülhet az európai kezelési terv 6

Az állami haltelepítési program 8

– Nem jelent! Ennek a szervezetnek meghatározott funkciója van, amely alapvetően végrehajtási típusú. Az ágazat egészének ez csak egy szűkebb pozícióját érinti. Persze azt is látom, hogy az államigazgatás vezetésében többen kényelmesen hátradólnak és azt mondják, hogy ott van az irányító hatóság, a halászság éljen ezzel a lehetőséggel. Fontos, hogy létrejött ez a hatóság, de a létrehozatalát brüsszeli kényszer is elősegítette, mivel a brüsszeli előírások szerint az Európai Halászati Alapból juttatható támogatási pénzek ügykezelése e nélkül a hatóság nélkül elképzelhetetlen. Ennél többet azonban nem várhatunk ettől, mivel a hatóság vezetője nincs abban a pozícióban, nincs olyan jog- és hatásköre, amellyel a már említett ügyek nagyobb államigazgatási hangsúlyt kaphatnának. Az ugyanis tény, hogy az államigazgatási struktúra nem változott. Az már másik kérdés, hogy vajon egy ilyen szervezettel például egy megváltozott igazgatási rend hogyan tudna élni. Azt gondolom, hogy nem volna probléma az együtműködés terén, és sok esetben eredeti funkcióját gazdagabbá tudná tenni azáltal, hogy rangos igazgatási tényezőnek számítana.

• **Úgy tűnik, hogy nem csak idehaza, de az Európai Unió igazgatásában sem nyert nagyobb teret az édesvízi haltermelés, akvakultúra, mert a halászsati szó helyett tengerügyi jelzót kapott az igazgatás.**

– Való igaz, hogy az európai édesvízi haltermelők abban a hitben voltak eddig, hogy a szerepük egyre fontosabbá válik az öreg kontinensen is. De azt látniuk, hogy miközben a világ édesvízi haltermelése egyre nagyobb szerepet tölt be a lakossági ellátásban, addig sem a brüsszeli, sem a hazai bürokráciában nem veszik ezt figyelembe. Ha úgy vagyunk az agrártárcához csatolva, hogy

(Folytatás a 2. oldalon)

Markánsabb államigazgatási képviseletet

(Folytatás az 1. oldalról)

a halászat nem tartozik a mezőgazdasági tevékenységhez, s az Európai Unióban úgy vagyunk a tengeri részhez illesztve, hogy nincs is tengerünk, akkor igazából nem tartozunk sehová. Ez eléggé furcsa helyzet, éppen ezért fontos, hogy legalább idehaza tegyünk valamit. Lépnünk kell, s esélyt kell adnunk az ágazatnak. Sőt, ezen is túlmutató kérdésnek tartom a problémát, mert egyfajta modus vivendi a brüsszeli-magyar érdekérvényesítés szempontjából, hogy mit is tesz a magyar igazgatás. Nem volna jó, ha a brüsszeli érdekérvényesítésnek az lenne a lényege, hogy a lehető legkisebbre faragják a magyar követeléseket idehaza, hogy utána a minket képviselők győzelmi jelentéssel térjenek haza.

• **A múlt évi tapasztalatok tehát előrébb sorolnak ilyen ágazatszerkezeti kérdéseket.**

– Így igaz, sok még a tenivalónk. De azt is látni kell, hogy a hagyományos érdekvédelmi technikák kifulladásra látszanak, s ennek is köze van az uniós tagsághoz. Állandóan azzal ríogatjuk önmagunkat, hogy ha valami hiba csúszik a támogatási pénzek felhasználásába, akkor a sokszorosát kell büntetesként visszafizetni az Uniónak. Ez olyan igazgatási magatartást alakított ki, amely úgy jelenik meg az embereknél, hogy papáink vagyunk a papánál, brüsszeliőbbek a brüsszeliéknél. De itt nem erről van szó, hanem egész egyszerűen a felelősségtől való – mondjuk úgy, zsigeri – elzárkózást leplezi. Ennek aztán az a következménye, hogy nem lehet hozzájutni az európai pénzekhez, vagy ha hozzájutunk, akkor sokkal később, és korántsem annyira, mint ahogyan azt korábban ígérték. Tartok tőle, hogy az idén végre két év pauza után megszűnő ÉHA-források esetében is ugyanez a folyamat megy végbe. Már most látszik, hogy sok gondot okoz a tagoknál a közbeszerzés, s az önerő biztosítása. A gazdasági válság különösen nehézre teszi ezt. S mint érdekképviseleti szervezet, nekünk is vannak pénzügyeink: pontosan ugyanolyan nehézségekbe ütköznek kifizetni a nincsből a számlákat, mint bármely más tagunknak. A napi életben sajnos ezek a problémák gyakran megjelennek, sokkal nagyobb tartalomra volna szükség, hogy reális kockázatvállalással tegyük a dolgainkat. Így aztán nagyobb erőfeszítéseket kell tennünk a tagság érdekében azért, hogy a pénzhez való jutást megkönnyítsük, ha úgy tetszik, újra kell gondolni a stratégiát. Ehhez szükség volna a tagok és a szövetség közti távolság csökkentésére is...

• **Mit ért ez alatt?**

– Az ismert, de kevésbé szeretett körülmények miatt a szövetség szervezete most olyan, amilyen. A lehetőségek nem változtak, de az igénybevételi oldalról jelentősen nőtt az elvárás. Annakidején, amikor a szervezet és a működés új alapszabályait megalkottuk, akkor volt egyfajta vélekedés arról, hogy a működőképesség okán például a határozatképességet és egyebeket hogyan kell szabályozni. Ez egy dolog, de hogy ezt minden nap alkalmazni kell, kicsit túlzónak tartom. Praktikusnak ez annyit jelent, hogy jómagam elégedetlen vagyok a szövetségi rendezvényeken való részvétellel. Akartuk, nem akartuk, eluralkodott egyfajta haszonelvűség: akkor jön el a tag, ha neki közvetlen anyagi haszna van a rendezvényből. Igaz, hogy a szövetség rendezvényein nem lehet

Nehéz lesz felülmúlni a tavalyi országos halfőző verseny színvonalát

közvetlen üzletet kötni, de az információkhoz zömmel itt lehet hozzájutni. S ha a tagunk nem jut az információhoz, akkor bizony sok pénztől eleshet. Itt egy kicsit megbomlott valami, felborult az egyensúly. Nyilván nekünk is változtatnunk kell a dolgok menetén, de az is fontos volna, ha szorosabb napi kapcsolat alakulna ki a tagsággal.

• **A legutóbbi tagi fórumon elhangzott, hogy a szövetség a magyar halászság egészségében lép fel, miközben a szövetségi tevékenységet a magyar halászság csak egy része finanszírozza. Ugyanakkor az itt kiharcolt előnyöket az is élvezik, akik nem tagjai a szövetségnek.**

– A magyar halászság kisebbségéről van szó, amikor az előnyök élvezetét említi. A hazai haltermelés és feldolgozás nagyobbik hányada tagja a Haltermosznak. Az viszont kétségtelen, hogy aki itt van és befizeti a tagdíjat, az anyagilag is áldoz a többletlehetőségért, ami vélhetőleg – az érdekképviselet hiányában – eddig sem lett volna. Hogy a jövőben mi lesz, azt nem tudhatom, de egy biztos: ne próbáljuk ki azt a helyzetet, hogy nincs szövetség. Ezt nem a székem feltétele mondatja velem: az atomizált halásztársadalom nem képes az uniós normáknak, felté-

telrendszernek megfelelni, például hátrányba kerül az uniós támogatások igénybevételekor. Az új támogatások meghirdetésére úgy is tekintek, hogy az egyben egyfajta tagtoborzás, a vérfrissítés lehetőségét is hordozza. Ha már a haszonelvet is nézzük, akkor az eddigi befizetés értelmet ad annak is, akinek az eddig elért néhány milliárd forint támogatás nemigen számított.

• **Ezek alapján, mindazon haltermeléssel, feldolgozással és kereskedelemmel foglalkozó cégek, amelyek nem tagjai a szövetségnek, s fejleszteni kívánnak, érdemes belépniük a tagok sorába, különben nehezebben jutnak fejlesztési támogatáshoz. S ha már a támogatásokat említjük, szóljunk arról, hogy mi várható a közeljövőben ezen a téren!**

– Nincs okunk lemondani arról a szándékunkról, hogy a jelenlegi támogatási összeg dupláját kiharcoljuk. Nevezetesen – s ezt már minden halász jól tudja – az agrár-környezetgazdálkodási program folytatásához szükséges pluszforrásról sem mondunk le. Mindehhez a régi támogatási jogcímekeket is meg kell tartanunk, így például folytatni szükséges az állami haltelepítési programot, ami 200 millió forintot tesz ki. Ha a tavalyi pályázaton nyertes cégek korrektül teljesítik a vállalásaikat, s miért ne tennék, akkor van esély arra, hogy idén is lesz haltelepítési program.

De szóljunk azokról a pénzekről is, amelyek elvonnak tőlünk! Talán az idén el tudunk érni a vízügyi kérdésekben némi enyhítést. Arra gondolok, hogy majdnem révbé jutott a kedvezményes téli víz ügye. Gyanítom, a költségvetési nehézségek mellett más okok is közrejátszottak, hogy eddig nem sikerült ebben megegyezni. De remélem, hogy még az idén lesz ebben a kérdésben áttörés.

Allategészségügy! Idén tanfolyamokat kell szervezni, tanulni kell, hogy érvényesüljön az az elképzelés, miszerint ne kelljen drága állatorvost fizetni a halászállományok egészségügyi bizonyítványának a kiállításához, hanem végezhesse azt a halászati mérnök és szakmérnök is. A korábbi években a szövetség marketingtevékenysége meghatározó volt, ám a pénzügyi helyzet azt eredményezte, hogy a szövetség szerepét a tagok vették át. Ezen idén sem változtattunk, mivel nincs abban a helyzetben a szövetség, hogy előfinanszírozza a marketingkiadásokat, de továbbra is részt kívánunk venni ebben a munkában.

A Kindermann-jelentés elfogadása megalapozta a kormorán-probléma jövőbeni kezelését. Most már nem kilátástalan küzdelmet folytatunk a fekete madársereg ellen, hanem azon dolgozunk, hogy mielőbb szülessenek meg azok az európai programok, amelyek az állományszabályozást kontinens-méretben is lehetővé teszik.

– Hajtun György –

Szegedre került a halas kupa

A gödöllői Halgazdálkodási Tanszék (Szent István Egyetem Mezőgazdaság- és Környezettudományi Kar) munkatársai 2007-ben határozták el, hogy részben a sportszeretet, részben az egészséges életmódra való figyelemfelhívás céljából szerveznek egy halételek kóstoltatásával egybekötött kispályás labdarúgótornát. 2009. január 23-án harmadik alkalommal került sor a rendezvény lebonyolítására egyetemünk Sportcsarnokában, illetve az előtte található téren.

A sportesemény egyik „titkos” célja változatlanul az volt, hogy olyan halételek megízlése is szerepeljen a rendezvény repertoárjában, amik nem szokványosak. Emellett minden résztvevő csapatnak hozzá kellett járulnia a rendezvényen elfogyasztott halételek előállításához. Ez azért is volt fontos tényező, mert a szervezők az egyetemi dolgozók és hallgatók számára meghirdették a halkóstolást, és így ezen vállalásnak eleget kellett tenni.

A gasztronómiai örömök kiszélesítésének érdekében idén a halételeken kívül egyéb ételkülönlegességek is várták a kóstolni vágyó érdeklődőket. A mérkőzéseket megelő-

zően a játékosok a Red Bull által felajánlott energiatalokkal fokozhatták legálisan a teljesítményüket. Idén az Egri Korona Borház jelenlétével emelte a rendezvény egyébként is nívós színvonalát. A cég képviselői a kóstoltatáson kívül az ebédidő alatt mutatták be a nagyközönség számára a minőségi borok fontos ismérveit, továbbá a bor, illetve a hal- és vadételek harmonizálásának szabályait. A rendezvényt megtisztelte jelenlétével a Haltermelők Országos Szövetsége és Terméktanácsának (HALTERMOSZ) elnöke, Dr. Orosz Sándor is.

A házigazdák idén fűtött sátorral és a következő ételekkel várták a szurkolni,

illetve kóstolni vágyó dolgozókat és diákokat (a teljesség igénye nélkül): dunai halászlé, korhely halászlé, körösi-tiszai halászlé, tejfölös-gombás busa, tejfölös-gombás harcsapaprikás, sült ponty, szarvaspörkölt, vaddisznópörkölt, vaddisznóragu, babgulyás stb.

Idén kilenc csapat vágott neki a baráti hangulatú halas focibajnokságnak, a résztvevő csapatok voltak (a végső helyezés sorrendjében):

1. Szegedfish Kft.
2. Hortobágyi Halgazdaság Zrt.
3. Halász Kft. – Fish Coop Kft.
4. Czikkhalas Kft.
5. TornaCsuka (SZIE MKK Halgazdálkodási Tanszék)
6. Tizsasülyi Ragadozók (Tizsahalker Kft.)
7. Intenzív Osztály (Szarvas-Fish Kft.-Jászkiséri Halas Kft.)
8. Szabolcsi Cápák (Szabolcsi Halászati Kft.)
9. Intézet (Halászati és Öntözési Kutatóintézet)

A díjakat a HALTERMOSZ alelnökei – Dankó István, Kiss György Károly, Lévai Ferenc – adták át: minden résztvevő csapat oklevélben és emlékéremben részesült, az első négy helyezett csapat kupával gazdagodott, míg a torna győztese egy vándorszerleget is a vitrinjébe tehet azzal a szigorú feltétellel, hogy jövőre ismét részt vesz a tornán, és a szerleget magával hozza. Természetesen a díjakhoz pezsgő is dukált, valamint 3 különdíjat is kiosztottak:

- legjobb kapus: Radóczy Gábor (Szabolcsi Halászati Kft.);
- legjobb játékos: Simon József (Czikkhalas Kft.);
- gólkirály: Donkó Krisztián (Halász Kft.-Fish Coop Kft.).

Idén először díjazták a három legfinomabb ételt készítő szakácsot, melynek sorrendjét a csapatok csapatkapitányaiból felállított kóstoló zsűri pontozással alakította ki:

- 1. Kiss István – tejfölös harcsapaprikás (Szarvasfish Kft.)
- 2. Szabó István – szarvaspörkölt (Czikkhalas Kft.)
- 3. Varga Ferenc – babgulyás (Tizsahalker Kft.)

A torna zárásaként a csapatok tagjai a Hungaroshrimp Kft. által felajánlott hal- és rákkülönlegességekből készült exkluzív talakat fogyaszthatták el. Összességében elmondható, hogy ismét egy felejthetetlen rendezvényen vannak túl a résztvevők és látogatók, akiknek a szervezőkkel együtt határozott és egybevágyó kijelentése szerint jövőre újra találkozunk Gödöllőn a halászság eme baráti ünnepé alkalmából.

Dr. Urbányi Béla – Bokor Zoltán

Sült ponty hortobágyi módra

A győztes Szegedfish csapata a kupával

Jobb évet várnak az idén Rákóczifalván

Egy hideg januári napon meleg fogadtatásban részesültünk Rákóczifalván. Kunyi Antal, a Sil-Tok Kft. ügyvezető igazgatójának a meghívása régóta él Dr. Orosz Sándor, a Haltermelők Országos Szövetsége és Terméktanácsa ügyvezető elnöke számára, s egy kis neheztelés is kiérződött a Szolnok környéki tógazda üdvözlő szavaiból: „Végre hozzáánk is eljutottál”. Egy érdekképviseleti vezetőnek a tagokkal szoros kapcsolatot kell fenntartania, ami rohanó világunkban nem könnyű feladat. S lám, ami késik...

A 360 hektáros tógazdaság irányítását ugyan még a családfeje végzi, de lánya, Kunyi Mónika már jelentősen könnyíti a terheken. Kunyi Antal joggal büszke a lányára, aki a kor szellemének megfelelően, igazi menedzserként végzi a céges „papírmunkát”. A kétgyermekes családjának férje, Németh Zsolt is a kft.-t erősíti, hivatásos vadász létére az erdő és a mezőföldek gondozása mellett a haltermelési munkálatokba is besegít. Zsolt máskülönben a konyhában is remekel: az elmúlt évi szarvasi országos halfőző versenyen az ország legjobb halfőzője címet nyerte el. S hogy nem méltatlanul, azt az ebédre felszolgált dunai jellegű halászléje is igazolta. Igaz, egy zsúrihez szokott vendég mindig veszélyes: azonnal keresi az étel hibáját. S ha keresi, akkor talál is, ezúttal a sóval kellett volna mértéktartóbban bánnia a szakácsnak.

Kunyi Antal aligha kell a magyar halászoknak bemutatni. A 66 éves tógazda Kelebián született, egy halastó mellett. A hely és a környezet el is döntötte a sorsát, hiszen a tó mellett nőtt fel, s a halat már kisgyermekkorában megkedvelte. A családon belül a nagypapában csordogált „halász-vér”, miu-

tán Palicsról – ez ma Szerbiához tartozik – Kelebiába került. A nagypapa ácsként dolgozott a kelebiai halastavak építkezésénél, de a hal őt is „megfertőzte”. Az unoka Kis-kunhalason végezte a mezőgazdasági technikumot, majd a szaktechnikus vizsgát is sikeresen letette. Szatmáron dolgozott először vezetőként, itt az ágazatvezetői teendőket látta el. Innen került a Tisza HTSZ-hez, szintén ágazatvezetői munkakörbe, ám ennél a cégnél már feljebb lépett a ranglétrán: főagronómusi, termelési elnökhelyettesi feladatokat látott el.

A rendszerváltás Kunyi Antal életét is kibillentette a megszokott kerékvágásból: a Tisza HTSZ-től két család, a Kunyi és a Szepes család önálló vállalkozásba kezdett. Szepes Zoltánnéval – aki a Tisza HTSZ elnöke volt – közösen alakítottak kft.-t. Első lépésként tavakat béreltek, Mórahalom mellett 80 hektáros, Pálmonostorán pedig egy 180 hektáros tófelületet. Később, amikor a Tisza HTSZ visszaadta a rákóczifalvi halastavak bérleti jogát, megkeresték őket, így a két szervezetet – a kengyeli Dózsa és a rákóczifalvi Rákóczi Tsz – által épített halastavakat megvásárolták. Rákóczifalván

Kunyi Antal

1980-ban épült a 360 hektáros tógazdaság, amely 1992-ig, a privatizációig működött úgy, hogy 1989-től a Tisza HTSZ vette bérbe a tórendszert.

A kft. tehát 1992 óta gazdálkodik a területen. Fő halfajuk a ponty, de található a növényevőkön kívül ragadozó halfaj is. „Külterjes körülmények között gazdálkodunk” – jegyzi meg az igazgató, majd hozzátette: „az optimumot próbáljuk elérni”. A tógazdaság hét tóból áll, a korábbi nyolc telelő mellé újabb három építettek. A tógazdaság völgyzárógátas rendszerben, a régi Tisza-mederben épült. A legkisebb tavuk öt, a legnagyobb 124 hektár. Amikor a gazdaságot megvették, a töltek igen rossz állapotban voltak, sokat bajlódtak, míg a partvédelmet rendbe tették. Azóta kétszer kotorták a halágyakat, s az mondható, hogy ha öt-hat évente ezt nem teszik meg, akkor a tavak igencsak eliszaposod-

Vékony jég réteg védi a halakat a madarak elől

nak. A kft. saját erőgépeivel végzi a munkát, mivel a vállalkozás jól áll a gépesítés frontján. Annál is inkább, mert 150 hektár földet is művelnek, kukoricát, búzát, tritikálét természetesen a részben saját, részben bérlemény földeken. Ilyenformán takarmányból önellátóak, ami a mai világban igen nagy szó. Nem kell kukoricát, haltápot vásárolniuk, így némi nyereséggel gazdálkodnak. „Meg tudunk élni” – summázta a gazdálkodásról szóló mondandót Kunyi Antal.

Amikor a kft. névadási okait firtatom, az ügyvezető igazgató elmosolyodik. Annak idején nem lehetett más nevet választani, mint ami az adott cég tevékenységére volt jellemző, ezért a harcsa latin neve, a silurus, és a kecsge, amely tokféle, kínálta a lehetőséget: Sil-Tok. Ebből a harcsatermelés máig fennmaradt, míg a tokfélékkel soha nem foglalkoztak.

Meleg vízben az afrikai harcsatermelést ők honosították Magyarországon. Egy ideig – mivel jó üzletnek bizonyult – tenyészhalt állítottak elő, de miután a bérleményeket nem újították meg, felhagytak ezzel a tevékenységgel. „Ma már nincs olyan meleg vízünk, amelyben az afrikai harcsát elő tudnánk állítani” – mondta az igazgató. Ezzel szemben szürke harcsát nevelnek.

A vízellátással nagyobb bajok nincsenek. A Tiszából, pontosabban a Keleti-főcsatornából közvetlenül érkezik a víz, így ők maguk szivattyúzzák a telepen belül a vizet. Három nagy szivattyúval forgatják, amit lehalászaskor sem engednek el, csak a legszükségesebb mennyiséget. Mint mindenhol, náluk is sok pénzt kell kifizetni a vízügyi társaságnak, ezt az összeget csökkentendő építették meg az átemelő rendszert. Így is köbméterenként 3 forint plusz áfát fizetnek.

Ami a horgászturizmust illeti, Kunyi Antal nem tudja összegezni a horgászatot a haltermeléssel. Számára a kettő külön fogalom, s ezért nem foglalkoznak a horgásztatással. Úgy érzi, hogy jobb üzlet a horgászoknak eladni a halat, mint azt helyben kifogadni, így több horgászgyevesülettel állnak üzleti kapcsolatban. A piaccal egyébként sincs probléma, ami halat megtermelnek, azt el is adják. (Kivételnek számított a 2000-es esztendő, amikor a ciánszennyezés elérte a Tiszát.) Az innen kikerülő 100–150 tonna hálnak kialakult vevőköre van. Tavaly 550 forint plusz áfáért adták a ponty kilóját.

Ennek ellenére az utóbbi tíz év egyik legrosszabb évét zárták 2008-ban. „Talán a ciánszennyezéskor volt ennyire gyenge évünk” – jelentette ki a tógazda. Ennek oka, hogy a tenyészhalt megette a kormorán, a gém és a vidra. Jelentős kárrol számol be az igazgató, hiszen a mintegy 80 millió forintos árbevétel több mint negyede, 20–25 millió forint érték csúszott le a madarak torkán. Ha ez így folytatódik, be kell csukni a boltot, fel kell hagyni a haltermeléssel. A kormorán ellen nehéz védekezni, eddig túlságosan is leszábályozták a

Magányos hattyú a kifolyónál. Megéri-e a tavaszt?

védekezést, és csak rövid ideig lehet ellene fellépni. Márpedig a kormorán szapora madár, s minden gazdaságot elérnek a madárrajok, amelyek az ötven deka alatti halat kipusztítják a tavakból és a természetes vizekből egyaránt. A megoldást az jelentené, ha a hazai ismert kormorán-fészkelő telepeket megsemmisítenék. A kormorán nem csak a halat eszi meg, de a környezetet is tönkre teszi, ürülékével halottá változtatja a tájat. S emellett a vidra, a szürke gém, a kócsag, a búbos vöcsök is hallal táplálkozik. A tógazdaságban a szürke gém és a nagykócsag állomány létszáma meghaladja az ötszázat. El lehet gondolkodni, hogy mekkora kár keletkezik a gazdaságban. „Szívesen termelek a madaraknak,

csak a kárt fizessék meg azok, akik védik őket” – szögezte le a tógazda. A vidra viszont válogatós: a tógazdaságban élő, 20–50 darabból álló állomány leginkább a harcsát pusztítja éjjelente.

Megszokott dolog volt, hogy ősszel kihelyezték a tavakba, a természetes közegbe a tenyészhalt, így tavasszal gyorsabban megindul a fejlődésük, s jobb lesz a hozam is. De tavaly ősszel a madárkár okán nem történt meg a kihelyezés, mert ha gyenge a tél, akkor tavasszal már nincs mit etetni. Így viszont védett helyen telel a hal, s ezért az ügyvezető igazgató a tavalyinál bizakodóbb az idei esztendő várható eredményességét tekintve.

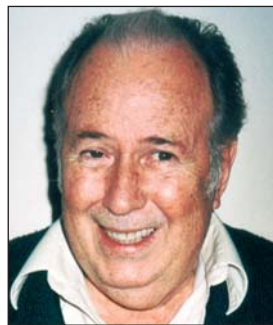
H. Gy.

Elment Tasnádi Róbert

A Szegedfish Kft. vezetősége mély fájdalommal tudatja, hogy *Tasnádi Róbert* halászati szakmérnök, szakíró 2008. december 23-án, életének 74. évében elhunyt.

Megdöbbenéssel és őszinte fájdalommal fogadtuk a hírt, hogy Tasnádi Róbert nyugalmazott halászati igazgató, főágazatvezető – aki fizikailag 17 évig, de szellemileg élete végéig dolgozott a szegedi halgazdaságban – nincs többé közöttünk.

Személyében olyan köztiszteltben álló, az édesvízi haltermelés iránt elkötelezett nagy tudású úriembert (a szó nemes értelmében) veszítettünk el, aki 1952-től haláláig, elméleti és gyakorlati munkásságával mindent megtett annak érdekében, hogy a magyar tógazdasági haltenyésztés nemzetközi elismertsége, presztízse folyamatosan növekedjen. Állandó tudásszomját külföldi és hazai szakfolyóiratokból, majd az internetről vett friss ismeretekkel csillapította. Szerzőként, társszerzőként megírt tucatnyi könyvé-

ben és több mint 100 cikkében a természet, a tudás, a hagyomány tiszteletére, valamint a tevékeny tenni akarásra buzdított.

Tasnádi Róbert – korra, nemre és beosztásra való tekintet nélkül – tisztelte, szerette és segítette mindazon kollégáit, akik képességeik szerint becsületesen, innovatív módon dolgoztak, nehezen viselte ugyanakkor a hazugságot, a lustaságot. Biztosak vagyunk abban, hogy Robi bácsi Fehértó bölcsésként, szeretett felesége társaságában, s korábban távozott barátjaival jószággal aggodalommal figyeli az égi mezőkről, hogy a fehértói halgazdaság hogyan boldogul, a sorsunk hogyan alakul. Igérjük, hogy kezed nyomát mindörökre megőrizzük! Nyugodj békében.

Osztozunk családjá gyászában.
A Szegedfish Kft. dolgozói nevében:

Sztanó János
ügyvezető igazgató

Készülhet az európai kezelési terv

A Haltermelők Országos Szövetsége és Termékatanácsának ügyvezető elnöke, Dr. Orosz Sándor levélben fordult a magyar európai parlamenti képviselőkhöz, amelyben kérte, hogy december 4-én szavazatukkal támogassák a magyar halászság azon törekvéseit, miszerint európai szintű megoldást kell keresni a kárókatona okozta károk enyhítésére, az állomány szabályozására. A kérés meghallgatásra talált, hiszen a magyar képviselők mindegyike igennel szavazott az Európai Parlament elé e tárgyban beterjesztett javaslatra. A javaslat előterjesztője dr. Heinz Kindermann EP-képviselő volt, akinek jelentését nagy többséggel fogadta el az Európai Parlament.

Orosz Sándor elmondta, hogy a szövetség több mint öt éve küzd a kormorán-problémának a megoldáskeresésével a hazai és nemzetközi fórumokon egyaránt. Saját lehetőségeiket megragadva (Federation of European Aquaculture Producers, ACFA, konferenciák stb.) minden alkalmat kihasználtak annak érdekében, hogy a súlyos kérdés megoldását előmozdítsák. 1979-ben a nagy kárókatona felkerült a madárvédelmi irányelv (79/409/EEC) védett madarakat tartalmazó listájára. Ennek is köszönhetően az európai állomány mára jelentős mértékben megnőtt. Ma az állomány méretét kb. 2 millió darabra becsülik. Magyarországon a fészkelő állomány 3500 pár, de az átvonuló állomány mérete ennél még jelentősebb, kb. 30–50 ezer darab. Ekkora populációméret már környezetvédelmi, gazdasági és szociális károkat okoz hazánkban is.

Az európai parlament állásfoglalására irányuló indítvány terjedelmes dokumentum, s „a kárókatona által a halállományra, a halászatra és az akvakultúrára nézve okozott károk mérséklését célzó európai kárókatonaállomány-kezelési terv kidolgozásáról” alcímet viseli. Az Európai Parlament egy sor hatályban lévő rendeletet, közleményt, irányelvet, állásfoglalást vett figyelembe a döntése meghozatalakor. A Kindermann-jelentésben sorra veszik az okokat. Eszerint a nagy kárókatona (*Phalacrocorax carbo*) állomá-

nyának az Európai Unió területén való gyors bővülése – a madarak teljes populációja az elmúlt 25 évben húszszorosára nőtt Európában, és a becslések szerint mára legalább 1,7–1,8 millió példányt számlál – kimutathatóan tartós károkat okoz az Unió sok tagállamában, az édesvizekben és a tengerpartok mentén, az akvakultúrákban, és számos vadon élő halfaj állományában.

A tengeri és tengerparti területekkel, valamint az édesvizekkel való gazdálkodás ökoszisztéma-alapú megközelítésének átültetéséhez harmonikus politika szükséges, amely képes biztosítani az egyensúlyt a halállományok tartós használatának eltérő, de teljességgel jogszerű céljai között. Egyfelől a madárvédelem és a madár- és halfauna sokféleségének megőrzését, másfelől a halászoknak és halgazdászoknak a halállományok gazdasági hasznosításához fűződő jogos érdekét. Megjegyzendő, hogy az európai angolnaállomány helyreállítására vonatkozó intézkedések megállapításáról szóló, 2007. szeptember 18-ai 1100/2007/EK tanácsi rendelet (5) jó példával szolgál az efféle harmonikus politikára. E madarak emellett számos EU-tagállamban tartós károkat okoztak egyes földrajzi területek vegetációjában, s jelenleg nem folyik megfelelő tudományos és igazgatási szintű kétoldalú vagy multilaterális koordináció az EU-n belül, illetve az érintett harmadik országokkal, amely a jelenség kezelésére és a folyamattal szembeni fellépésre irányulna, elsősorban ami a kormoránok EU-n belüli teljes populációjára vonatkozó megbízható és általánosan elfogadott

adatokat illeti. A *Phalacrocorax carbo sinensis* alfajt már 1997-ben törölték azon madárfajok jegyzékéből, amelyekre az élettér tekintetében különleges védelmi intézkedések érvényesek (a madárvédelmi irányelv I. melléklete), miután legkésőbb 1995-re elérte a kedvező védeltségi állapotot (favourable conservation status), míg a *Phalacrocorax carbo carbo* alfajt, amely sohasem volt veszélyeztetett, e jegyzékbe egyáltalán fel sem vették.

A madárvédelmi irányelv 9. cikke lehetővé teszi a tagállamok és a régiók számára,

A jó étvágyú, válogatós kormorán

hogy a „súlyos károsodás” megelőzése érdekében időben korlátozott ellenintézkedéseket hozzanak, amennyiben ezáltal a madárvédelmi irányelv védelmi célkitűzéseit (értsd: a madárfaj kedvező védeltségi állapotát) nem veszélyeztetik. Egy adott régióban minél jobban közelít a kárókatona száma a nagy vízfelületek „eltartóképességéhez” (carrying capacity), a súlyos károsodás veszélye aránytalanul nagy mértékben fokozódik, míg a helyi ellenintézkedések hatékonysága erősen csökken. A madárvédelmi irányelvben a „súlyos károsodás” (6) pontosan meg nem határozott fogalma, amely a tagállamokban a madárpopuláció szabályozását célzó közvetlen beavatkozásokat tesz lehetővé, jelentős jogi bizonytalanságot okozott a nemzeti igazgatási rendszerek számára és komoly szociális konfliktusokra ad okot.

A kárókatona által okozott károk enyhítését célzó intézkedések engedélyezése és finanszírozása a tagállamok, illetve a régiók hatáskörébe tartozik, mivel azonban – költöző madár lévén – a kárókatona-állomány fenntartható kezelése csak valamennyi érintett tagállam és régió összehangolt fellépésével, az Európai Unió segítségével valósítható meg. „Az európai akvakultúra fenntartható fejlődésére vonatkozó stratégia” című bizottsági közlemény „Ritkítás védett fajok által” című szakasza

A félkilós halak sincsenek biztonságban

az alábbiakat tartalmazza: „Az akvakultúra létesítményekben élő állományokat egyes védett, vadon élő madár- és emlősfajokkal ritkítani lehet, ami ugyanakkor az akvakultúra vállalkozás jövedelmezőségét jelentősen befolyásolhatja. Nehéz fellépni e ragadozók ellen, különösen nagyobb tavak vagy lagúnák esetében. A kárókatona esetében a halászat és az akvakultúra számára talán az egyetlen védelem a továbbra is bővülő vadon élő populációval való gazdálkodás”.

Az Európa Tanács 2003. január 27–28-ai ülésén az európai akvakultúra fenntartható fejlesztési stratégiája tekintetében azt kérte, hogy „közös stratégiát dolgozzanak ki a hallal táplálkozó állatokra (például a kárókatonákra) vonatkozóan”. A Parlament felhívja a Bizottságot és a tagállamokat, hogy a rendszeres tudományos adatgyűjtés támogatása révén bocssáson közre megbízható és általánosan elismert adatokat az európai kárókatona-állományok teljes populációjáról és szerkezetéről, valamint termékenységi és halandósági paramétereiről. Javasolja, hogy a kárókatona-állományoknak az EU és a tagállamok által támogatott rendszeres nyomon követése révén dolgozzanak ki megbízható, általánosan elismert és évente aktualizált adatbázist az európai kárókatona-állományok alakulásáról, létszámáról és földrajzi eloszlásáról, a halászati kutatóintézetek és a halászati hatóságok szélesebb körű bevonásával. Felhívja a Bizottságot, hogy indítson újtárá és finanszírozzon egy olyan tudományos projektet, amely a költő populációra, a termékenységre és a halandóságra vonatkozó, jelenleg ismert adatok alapján becslési modellel szolgálhat a teljes kárókatona-

na-populáció terjedelmét és szerkezetét illetően. Ugyancsak felhívja a Bizottságot és a tagállamokat, hogy megfelelő módon támogassák a tudományos és igazgatási szintű kétoldalú és multilaterális csere megfelelő feltételeit mind az EU-n belül, mind harmadik országokkal, és olyan módon jelöljék meg az eredmények, közlemények, adalékok és kiadványok, és különösen a statisztikák eredetét, hogy azok tudományos, hivatalos vagy különösen a természet- és madárvédelmi egyesületek esetében egyesületi jellege egyértelműen kitűnjék.

A Parlament felhívja a Bizottságot, hogy hozzon létre az érintettség szerint kiegyensúlyozottan összeállított munkacsoportot azzal a kötelező megbízatással, hogy egy éven belül szisztematikusan végezze el a tagállami szintű kárókatona-állománykezelési intézkedések költség-haszon elemzését, logikai és tudományos kritériumok alapján értékelje azok ésszerűségét, és terjeszzen elő ajánlást. A Bizottság készítsen európai szinten összehangolt többfokozatú kárókatona-állománykezelési tervet, amely a kárókatona-állományokat hosszú távon integrálja a kultúrtájba, nem veszélyeztetve a madárvédelmi irányelv és a Natura 2000 célkitűzéseit a halfajok és vízi ökoszisztémák területén.

A jogi egyértelműség érdekében haladéktalanul pontosan meg kell határozni a madárvédelmi irányelv 9. cikk (1) bekezdés a) pontjának harmadik, francia bekezdésében szereplő „súlyos károsodás” fogalmát az egységes értelmezés érdekében. A Parlament felhívja továbbá a Bizottságot, hogy a madárvédelmi irányelv 9. cikkének (1) bekezdése szerinti eltérések jellegére

Kormorán teljes szépségében

vonatkozóan adjon ki általánosabb iránymutatásokat, ideértve azon terminológia egyértelműbbé tételét is, amely esetében kétértelműség állhat fenn. A Bizottság és a tagállamok tudományos és igazgatási szintű megerősített koordináció, együttműködés és kommunikáció révén segítsék elő a kárókatona-állományok fenntartható kezelését, valamint teremtsenek megfelelő feltételeket egy európai szintű kárókatona-állománykezelési terv létrehozásához.

A Parlament felhívja a Bizottságot, hogy vizsgáljon meg valamennyi rendelkezésre álló jogi eszközt a kárókatona-állomány halászatra és akvakultúrára gyakorolt káros hatásainak csökkentésére, és hogy az európai akvakultúra támogatását célzó kezdeményezésének további kidolgozása során vegye figyelembe egy európai szintű kárókatona-állománykezelési terv kedvező hatásait, és ezzel kapcsolatban adott esetben terjesszen elő javaslatokat a kárókatonákkal kapcsolatos problémák megoldására. Az uniós költségvetésben, különösen a 11. 7. 2. költségvetési jogcímében – A halászati erőforrás-gazdálkodás támogatása (a tudományos szakvélemények javítása) – a halászati ágazatra vonatkozó adatgyűjtéshez rendelkezésre álló eszközöket bocssásk rendelkezésre az Európai Unió területén élő kárókatona-állományra vonatkozó adatgyűjtés, elemzések és előjelzések számára is, előkészítendő e madárfajok jövőbeni rendszeres nyomon követését.

A part menti és édesvízi halállományokkal kapcsolatos problémára rávilágítandó hangsúlyozni kell, hogy a kárókatonának a napi 400–600 g halat kitevő táplálékfelvételével évente több mint 300 000 tonna halat fogyasztanak el az európai vizekből. Számos tagállamban ez többszöröse annak, mint amit a hivatásos belvízi halászat és a haltenyésztés étkezési célra kitermel. Így például a 300 000 tonna meghaladja a Franciaország, Spanyolország, Olaszország, Németország, Magyarország és Csehország akvakultúra-ágazaton belüli együttes haltermelését.

Különösen jelentős a veszteség az egyébként is veszélyeztetett halfajok, mint például az angolna, a pénzes pér, a vésettajkú paduc és a kavicsra ívó egyéb fajok, valamint a fiatal lazacok (smolts) esetében. A hálós halászat ráadásul nem csak a fogási lehetőségek visszaesésétől szenved, hanem az elszakított hálók okozta közvetlen károktól is.

H. Gy.

A kárókatonafélék (*Phalacrocorax* alnem) a gödényalakúak (*Pelecaniformes*) rendjébe tartoznak. E világszerte elterjedt vízimadarak közepes-nagy méretűek és telepeket alkotva költenek (1). Az Európában legerjedtebb kárókatonafaj a nagy kárókatona, a *Phalacrocorax carbo*, amelynek két alig megkülönböztethető alfaja létezik: a *Phalacrocorax carbo carbo* és a *Phalacrocorax carbo sinensis*. Európában őshonosak. Mind a tengerparton, mind édesvizeknél előfordulnak. A szárazföld belsejében előnyben részesítik a nagy kiterjedésű vízfelületeket, azonban vadászat céljából egészen a közep-hegységek kisebb folyóíhöz elrepülnek. A kárókatonák részben vonuló madarak, amelyek a költési időszakot követően szétszóródva hosszabb-rövidebb vándorútra kelnek. Különösen az északi félteke hideg-mérsékelt öve alatt élő kárókatonák költöznek télen gyakran több száz kilométerre délre.

A kárókatonák kizárólag hallal táplálkoznak, napi táplálékszükségletük 400–600 g hal. A kárókatonák a táplálkozás tekintetében „opportunisták”, azaz számukra egyetlen halfaj sem élvez elsőbbséget, hanem minden halat megesznek, ami a mindenkori vizekben a legkönnyebben zsákmányul ejthető. Leggyakrabban a 10–25 cm-es halakra vadásznak, de nagyobb (akár 60 cm hosszú és 1 kg tömegű) példányokkal is megbirkóznak.

Vadászat céljából a kárókatonák a vízfelszínről nyílegyenesen a mélybe merülnek, majd a zsákmányt nagy ügyességgel üldözik, míg a csőrükkel meg nem ragadják és a vízfelszínre nem hozzák. Kimondottan kolóniákban élő madarakként a kárókatonák többnyire nagy csapatokban repülnek vadászni a vizekhez. Rendszerint minden madár magának vadászik, azonban gyakori, hogy ezt 25 vagy akár több száz madarat számláló csoportokban teszik, amikor is a halakat első lépésben bekerítik, következőképpen egyes vizek halállományának nagy százalékát képesek aránylag rövid idő alatt felfalni. Mivel a kárókatonák hosszú életű nagymadarak és először 3–5 éves korukban kezdenek el költeni, a teljes európai populáció feltehetőleg (legalább) 1,7–1,8 millió madarat számlál.

JAGEN UND FISCHEN 2009

április 1-5.
Új Müncheneri Vásárváros

VADÁSZAT, KALAND, VÁSÁRLÁS

Dél-Németország vezető vására kiemelkedő keretprogrammal várja Önt az árusítással egybekötött rendezvényre!
Különleges bajor élményvilág:

- vadászati és halászati eszközök
- vadászkutyák és -madarak
- öltözet, ékszer
- vadász- és horgászutak
- Bayern Life-kiállítás
- terepjárók, csónakok

Információ: Promo Kft. – 1015 Budapest, Széna tér 1/a.
Telefon: 224-7765, 224-7764, fax: 224-7763
messemunchen@promo.hu
Belépőjegy Ft-ért itt vásárolható.
Hotline (+49 89) 9 49-1 15 68
www.jagenundfischen.de

PIACSZABÁLYOZÁS

Az állami haltelepítési program

Magyarország természetes vizei biodiverzitásának megőrzése érdekében a Földművelésügyi és Vidékfejlesztési Minisztérium (FVM) vezetése úgy döntött, hogy állami haltelepítési programot hajt végre. Ezt a döntést természetesen befolyásolták a szépszájú magyar horgásztársadalom képviselői is. A minisztérium döntése alapján 2008-ban mintegy 173 millió forintos forrás állt rendelkezésre a program végrehajtására.

Az állami feladat végrehajtásával a minisztérium a felügyelete alá tartozó Halászati és Öntözési Kutatóintézetet (HAKI) bízta meg. Az intézet a program végrehajtása során szembesült azzal a ténnyel, hogy a jelentős összeg miatt csak közbeszerzési eljárás keretei között lehet végrehajtani ezt a feladatot, illetve ekkor derült ki az is, hogy nemzetközi, azaz uniós közbeszerzési eljárást kell lefolytatni, ugyanis az állami program végrehajtására biztosított összeg meghaladta a nemzeti hatáskörben végrehajtható beszerzések nagyságrendjét.

A HAKI a feladat végrehajtására 2008 szeptemberében kötötte meg az FVM-mel a szerződést. A törvényi előírásoknak megfelelően létrehozták azt a szakmai bizottságot, mely javaslattevői jogosítvánnyal rendelkezik. A bizottságba, amely öt főből áll, egy-egy tagot delegált az FVM, a MOHOSZ, a HOSZ, az MgSzH és a HAKI. Az uniós közbeszerzési eljárás során – az idő szűkössége miatt – a törvény által engedélyezett legrövidebb határidőket tartottuk be, de így is csak 2008. december 29-én kerülhetett sor a szállítási szerződések megkötésére a nyertes pályázókkal.

A haltelepítési program nyertes pályázói

Egy- és kétnyaras ponty telepítésére	Megye
DÉL-HAL Termelői Csoport Halászati Kft.	Baranya
DÉL-HAL Termelői Csoport Halászati Kft.	Veszprém
DÉL-HAL Termelői Csoport Halászati Kft.	Zala
Körösi Halértékesítő, Halfeldolgozó Szövetkezet	Bács-Kiskun
Körösi Halértékesítő, Halfeldolgozó Szövetkezet	Békés
Körösi Halértékesítő, Halfeldolgozó Szövetkezet	Csongrád
Körösi Halértékesítő, Halfeldolgozó Szövetkezet	Heves
Körösi Halértékesítő, Halfeldolgozó Szövetkezet	Jász-Nagykun-Szolnok
Szabolcsi Halászati Kft.	Borsod-Abaúj-Zemplén
Szabolcsi Halászati Kft.	Szabolcs-Szatmár-Bereg
Közép-Dunai Hal Kft.	Fejér
Közép-Dunai Hal Kft.	Vas
Győri Előre HTSZ	Győr-Moson-Sopron
Szabó Wieslawa Jozefa	Komárom
Aranyponty Halászati Zrt.	Nógrád
Aranyponty Halászati Zrt.	Pest
Aranyponty Halászati Zrt.	Somogy
Egyéb halfajok telepítésére	Megye
Közép-Dunai Hal Kft.	Fejér
Közép-Dunai Hal Kft.	Vas
Közép-Dunai Hal Kft.	Zala
Győri Előre HTSZ	Fejér
Győri Előre HTSZ	Győr

Az állami haltelepítési program keretében egy-, kétnyaras ponty került zömmel telepítésre, ugyanis az előzetes egyeztetések során kiderült, hogy egyéb halfajokból (pl. süllő, csuka, kecsge, compó stb.) már meglehetősen szűkösek a készletek. A haltelepítéseket 2009. március 20-ig kell végrehajtani, a lebonyolításra az időjárás függvényében e határidőn belül kerülhet sor. A haltelepítésekre vonatkozóan a HAKI szabályzatot dolgozott ki, melyet a nyertes pályázók részére megküldött. Ez tartalmazza azokat a törvényi előírásokat, melyek lehetővé teszik a természetes vizekbe történő halkihelyezéseket. A szabályzat értelmében az ellenőrzés során nemcsak a gépjárműre való rakodást ellenőrzik, hanem a telepítés helyszínén szűrőpróbaszerűen mérik a teljes kihelyezett mennyiséget, illetve véletlenszerűen egy-egy kád állományát is lemérik a szállítóhelyen szereplő mennyiség ellenőrzéseként.

V. K.